

LA CRÒNICA

- La crònica periodística té un origen literari, encara que amb una important diferència: el periodista **ha d'haver presenciat o escoltat de fonts de confiança els fets que explica**.
- El que transmet el cronista és de primera mà, vist i oïda; és el tret essencial d'aquest gènere periodístic. Si no has pogut estar en el lloc dels fets, igual que en el reportatge, és important el registre de fonts (orals o documentals) irrefutables, i, en tots els casos, amb l'afegit de la visió personal del narrador.
- La crònica habitualment està escrita cronològicament, és a dir, en l'ordre que es van succeir els esdeveniments relatats. Tot i això, de vegades hi ha altres fórmules possibles.
- Un altre tret ben definit de la crònica és l'**actualitat**. Una mirada a l'interior del que ha seleccionat, del que veu, escolta o viu, per a lliurar-nos-la com a descobriment d'aquesta realitat.
- La crònica ha de mostrar un **estil amè**, si pot ser amb anècdotes i curiositats. La crònica permet un vocabulari més ric i un estil més flexible, fins i tot literari. Una crònica **explica les expressions, les emmarca en un context, les avalua, reflecteix les sorpreses i descriu l'ambient**.

ESTRUCTURA:

La crònica gaudeix de molta llibertat per a la seva redacció. **No té una estructura fixa**. No obstant això, distingim algunes parts que no han de faltar en una crònica ben redactada.

Títol:

Ha de ser clar, concís i atractiu per a despertar l'interès dels lectors. El receptor ha de decidir a l'instant si és del seu grat o no i decidir-se si es detindrà a llegir-la.

Notícia:

És la informació objectiva sobre els fets ocorreguts. El normal és que les dades essencials apareguin al començament, però el cronista afegeix més dades a mesura que escriu la crònica.

Comentari:

Són les reflexions que el cronista va fent sobre els fets que narra. Aquestes reflexions sol fer-les en tercera persona. Cerca un distanciament per a donar major versemblança i credibilitat al que està explicant.